

POSTANOWIENIE

Dnia 27 maja 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Siuchniński (przewodniczący)

SSN Kazimierz Klugiewicz (sprawozdawca)

SSN Piotr Mirek

w sprawie **J. G.**,
o przekazanie do wykonania kary pozbawienia wolności,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 27 maja 2021 r.,
kwestii wznowienia z urzędu postępowania
zakończonym postanowieniem Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 20 kwietnia 2016 r., sygn. akt II AKz (...),
utrzymującym w mocy postanowienie Sądu Okręgowego w P.
z dnia 7 marca 2016 r., sygn. akt III Kop (...),

p o s t a n o w i ł :

stwierdzić brak podstaw do wznowienia postępowania z urzędu.

UZASADNIENIE

J. G., pismem z dnia 18 lutego 2021 r. zwrócił się do Sądu Najwyższego o rozważenie wznowienia postępowania w przedmiocie przekazania do wykonania w Rzeczypospolitej Polskiej kary pozbawienia wolności orzeczonej prawomocnie wyrokiem Sądu Krajowego w N.(...) z dnia 22 grudnia 2014 r., sygn. akt [...] (...), zakończonym postanowieniem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 20 kwietnia 2016 r., sygn. akt II AKz (...), utrzymującym w mocy postanowienie Sądu Okręgowego w P. z dnia 7 marca 2016 r., sygn. akt III Kop (...). Sygnalizując wystąpienie jednej z podstaw wznowieniowych określonych w art. 542 § 3 k.p.k. wskazał, że w postępowaniu prowadzonym na podstawie przepisów Rozdziału 66g k.p.k. nie

wyraził on zgody na przekazanie, co powinno było skutkować odmową przyjęcia do wykonania kary pozbawienia wolności orzeczonej w ww. wyroku sądu niemieckiego. W przekonaniu skazanego przeszkoda do wydania postanowienia o przekazaniu, o której mowa w art. 611tk § 1 pkt 3 k.p.k., stanowiła bezwzględną przyczynę odwoławczą, o której mowa w art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Inicjatywa wnioskodawcy, którą należało potraktować jako zgłoszoną w trybie art. 9 § 2 k.p.k. sygnalizację podjęcia przez Sąd Najwyższy czynności z urzędu, nie mogła przynieść oczekiwanego przez skazanego rezultatu.

Analiza akt sprawy wskazuje, że J. G., po zawiadomieniu o terminie posiedzenia w przedmiocie wykonania w Polsce kary pozbawienia wolności orzeczonej przez sąd niemiecki (k. 74, 72), poinformował Sąd Okręgowy w P. o tym, że „na dzień dzisiejszy nie jest zainteresowany” wyrażeniem zgody na przekazanie wyroku (k. 114v), co należy interpretować jako wyrażenie sprzeciwu na przekazanie do wykonania kary pozbawienia wolności orzeczonej w wyroku Sądu Krajowego w N. (...).Wbrew zatem temu, co przyjęły orzekające w sprawie Sądy, wystąpiła przeszkoda do wydania postanowienia o przekazaniu wyroku, określona w art. 611tk § 1 pkt 3 k.p.k.

Należy przy tym zauważyć, że nie było dopuszczalne - jak to uczynił Sąd Apelacyjny w (...) – przyjęcie, że zastosowanie znajdzie jeden z wyjątków od ww. negatywnej przesłanki przekazania, określony w art. 611tk § 1 pkt 3 lit. a) k.p.k. tj. sytuacja, w której sprzeciw jest wyrażany przez skazanego będącego obywatelem polskim, posiadającym stałe lub czasowe miejsce pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Zgodnie bowiem z art. 4 ust. 2 ustawy z dnia 16 września 2011 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania karnego, ustawy o prokuraturze oraz ustawy o Krajowym Rejestrze Karnym (Dz.U.2011.240.1430), przewidzianego w art. 611tk § 1 pkt 3 lit. a) k.p.k. wyjątku od obowiązku uzyskania zgody skazanego na przekazanie nie stosuje się do orzeczeń wydanych przed dniem 5 grudnia 2016 r. wobec obywatela polskiego. Tymczasem prawomocny wyrok sądu niemieckiego został wydany w dniu 22 grudnia 2014 r., a zatem przed wskazaną datą. Oznacza to, że postanowienie Sadu Okręgowego w P. z dnia 7

marca 2016 r., sygn. akt III Kop (...), zostało wydane z obrazą art. 611tk § 1 pkt 3 lit.a k.p.k., której nie stwierdził Sąd drugiej instancji, rozpoznający zażalenie J. G., zajmując stanowisko pomijające treść art. 4 ust. 2 wspomnianej ustawy z dnia 16 września 2011 r.

W przedmiotowej sprawie nie ustalono przy tym, aby mogły mieć zastosowanie regulacje z art. 611 tk § 1 pkt 3 lit. b i c k.p.k. (wydanie decyzji o wydaleniu lub deportacji na terytorium RP albo zbiegnięcie skazanego na terytorium RP w obawie przed toczącym się w państwie wydania orzeczenia postępowaniem karnym lub obowiązkiem odbycia orzeczonej kary), a które nie wymagają uzyskania zgody skazanego na przekazanie do wykonania orzeczenia.

Zasadniczym jednak zagadnieniem, w kontekście doniosłości analizowanej sygnalizacji, jest kwestia charakteru obrazu ww. przepisów prawa, która – aby mogła stanowić podstawę wznowienia postępowania z urzędu – musi mieć rangę jednej z tzw. bezwzględnych przyczyn odwoławczych. Analiza katalogu tego rodzaju uchybień w świetle specyfiki stwierdzonego naruszenia prowadzi do wniosku, że żadna z okoliczności wymienionych w art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. nie wystąpiła. Rozważając wystąpienie negatywnej przesłanki procesowej określonej w art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k., do której odwołuje się przepis art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. należy zauważyć, że jej treść wyraźnie odnosi się do postępowań związanych ze ściganiem sprawcy przestępstwa – *lege non distinguente* – bezpośrednio lub pośrednio, np. postępowania w przedmiocie Europejskiego Nakazu Aresztowania, co skutkuje zaliczeniem do negatywnych przesłanek procesowych, w zw. z treścią art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k., przeszkody, o której mowa w art. 607e § 1 k.p.k. (*por. np. postanowienia Sadu Najwyższego z dnia 16 grudnia 2020 r., sygn. alt IV KK 498/20 oraz dnia 17 stycznia 2013 r., V KK 160/12*). Do tego katalogu nie można natomiast zaliczyć postępowań w przedmiocie wykonania kary orzeczonej wyrokiem państwa członkowskiego Unii Europejskiej lub innego obcego państwa, skoro nie dotyczy ona kwestii ścigania sprawcy przestępstwa, ale już tylko konsekwencji prawnych jego skazania. Z tego też względu katalogu negatywnych przesłanek procesowych, za sprawą treści art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k., nie może dopełniać przepis art. 611tk § 1 k.p.k.

W rozważanej sytuacji brak jest również podstaw do wyznaczenia skazanemu obrońcy z urzędu celem sporządzenia stosownego wniosku o wznowienie postępowania, skoro przedstawione przez niego okoliczności nie wpisują się również w żadną z podstaw wznowieniowych opisanych w art. 540 § 1 k.p.k.

Na marginesie wolno zauważyć, że sygnalizowane przez skazanego zagadnienie, chociaż nie może stanowić podstawy do wznowienia postępowania ani z urzędu, ani na wniosek, może jednak ewentualnie uzasadniać wywiedzenie kasacji przez Prokuratora Generalnego lub Rzecznika Praw Obywatelskich w trybie art. 521 k.p.k.

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.